

opusdei.org

L'Opus Dei i la propera pel·lícula "El Codi Da Vinci"

El responsable de la relació de l'Opus Dei amb els mitjans de comunicació internacionals ofereix la seva visió sobre la pel·lícula 'El Codi da Vinci', que Sony-Columbia presentarà al maig amb Tom Hanks i Audrey Tautou com protagonistes.

03/02/2006

Quin serà l'esdeveniment més destacat de l'any 2006? Segons una

portada de l'edició nordamericana de la revista Newsweek el gran esdeveniment serà la milionària producció cinematogràfica "El Codi da Vinci".

Per primera vegada, en aquesta entrevista, un representant del "dolent de la pel·lícula", la prelatura de l'Opus Dei, ofereix la seva visió sobre aquesta producció, que Sony-Columbia presentarà al maig amb Tom Hanks i Audrey Tautou com protagonistes.

Marc Carroggio, responsable de la relació de l'Opus Dei amb els mitjans internacionals, reconeix a Zenit que el llibre i l'expectativa actual "estan resultant una mena de publicitat indirecta per a nosaltres".

Carroggio avança que davant la pel·lícula, que ha estat filmada en el Museu del Louvre (París), no hi haurà cap declaració de guerra contra ningú: es tracta d'aprofitar el

gran interès suscitat per a proposar la figura de Jesucrist, subratlla.

--Què és el que més els disgusta del llibre i ara de la pel·lícula? --

Carroggio: Ja sé que la ficció té les seves pròpies regles i no cal prendre-se-la gaire seriosament. Però, com a qualsevol cristià, em disgusta la frivolitat amb què el llibre juga amb la vida de Jesucrist.

A més, el problema d'un guió d'aquest tipus és que "criminalitza" a un grup de persones. Presenta l'Església com una colla de delinqüents que durant dos mil anys ha estat disposada a tot amb la condició de mantenir amagada una gran mentida.

Encara que resulti grotesc, i de vegades fins i tot còmic, s'acaba oferint un retrat odiós d'una institució, i està comprovat que els retrats odiosos generen sentiments

d'odi en persones que no disposen de recursos crítics.

Em sembla que no necessitem més caricatures de cap religió. Hauríem d'estar tots de la part de la concòrdia, de la tolerància, de la comprensió. No es pot demanar la pau amb la mà esquerra i donar cops de puny amb la mà dreta.

--L'Opus Dei no acostuma a emetre reaccions oficials davant esdeveniments. Es farà una excepció amb la pel·lícula del Codi da Vinci? --Carroggio: Hi ha qui està esperant una mena de declaració de guerra, per part de l'Església catòlica i, dintre d'ella, de l'Opus Dei. Potser seria interessant per al màrqueting de la pel·lícula: ja sap, un conflicte entre poders i tot això.

Però puc assegurar-li que l'única resposta que arribarà de l'Opus Dei serà una declaració de pau. Ningú

formularà amenaces, ni promourà boicots ni res de semblant.

La veritat és que hauríem agraït un gest explícit de respecte de l'empresa productora, Sony-Columbia. No obstant això, per la seva banda només hi ha hagut el que podríem anomenar "amable indiferència", sense mostres concretes de sensibilitat cap a les creences religioses.

--Quina pensa vostè que serà la reacció de les persones de l'Opus Dei? --*Carroggio*: La reacció de les persones de l'Opus Dei serà la mateixa que la de molts altres cristians: intentar convertir la llimona en llimonada.

En realitat estem davant d'una gran oportunitat de parlar de Jesucrist. Penso que l'interès per la figura de Jesucrist explica en part la difusió de la novel·la. És el típic cas de parasitisme cultural: fer-se famosos

polemitzant amb famosos; presentar la transgressió com art. Si no fos Jesucrist el personatge que està en el centre de la trama de la novel·la, es desinflaria el seu interès.

Opino que la millor resposta és facilitar el coneixement de Jesucrist, amb mitjans adequats. Intueixo que aquest any molta gent s'animarà a llegir l'Evangelí, consultarà algun bon llibre sobre la vida de Crist, i potser es plantejarà els grans temes de la fe, que donen llum a les preguntes més difícils sobre l'existència humana.

Per a mi, tot això és convertir la llimona en llimonada.

--En certa manera Dan Brown ha posat més de moda l'Opus Dei i vostès tenen l'oportunitat d'explicar-se. Han notat un interès informatiu més gran? --Carroggio:
Sens dubte. En aquests mesos passats, només als Estats Units, més

d'un milió de persones s'han posat en contacte amb el nostre website (<https://www.opusdei.org>), en part gràcies a la revolada causada pel Codi Da Vinci. Està resultant una mena de publicitat indirecta per a nosaltres.

Em ve a la memòria quelcom que succeïa en els antics països comunistes. Si un òrgan oficial publicava un article contra l'Església, que incloïa també atacs vers l'Opus Dei, rebíem missatges clandestins de persones d'aquests països, que llegien els textos a l'inrevés, "en negatiu": havien arribat a la conclusió que l'Opus Dei havia de ser interessant, si era criticat pels qui critiquen també l'Església catòlica. Amb el Codi Da Vinci està ocorrent una cosa semblant.

Ja hem fet prou llimonada amb el llibre i esperem augmentar la producció amb la pel·lícula, si Déu

vol. Intentarem realitzar un esforç informatiu, oferint plena obertura i disponibilitat: portes obertes. Ens agradaria donar, a qui ho desitgi, l'oportunitat de conèixer l'Opus Dei de primera mà. Una cosa que no han volgut fer ni l'autor de la novel·la ni el director de la pel·lícula.

--Portaran a terme alguna acció legal contra la pel·lícula? --

Carroggio: Sincerament, no ho crec. Per descomptat, em sembla que hauria motiu més que suficient: imagini's que una pel·lícula revelés que Sony-Columbia no és el que fins a ara pensàvem, sinó una empresa mafiosa, una secta assassina. No crec que els seus advocats s'acontentessin amb un cartell que digués: no es preocupi, és només ficció. Estic convençut que amenaçarien amb una denúncia.

Però també és cert que un judici és com el símbol d'un conflicte

institucional: donaria lloc al "cas Opus Dei versus Sony-Columbia". Em sona irreal. Ja li he dit que l'única cosa que farà l'Opus Dei és una declaració de pau. Per a barallar-se calen dos, i en aquest cas no haurà quòrum.

Per altra banda, hi ha persones de l'Opus Dei a seixanta països. Alguns d'ells promouen, amb els seus col·legues, centres de formació professional per a camperols, o per a joves sense expectatives d'ocupació, o també hospitals en zones deprimides. Totes aquestes iniciatives viuen gràcies al suport econòmic de molts col·laboradors. És clar que la novel·la i la pel·lícula poden dificultar la seva labor de recollida de fons. Per aquesta raó, no em sorprendria que algunes d'aquestes organitzacions sol·licitessin indemnitzacions econòmiques.

--Desaconsellaran als membres de l'Opus Dei (més de 80.000 persones en el món) aquesta pel·lícula, o prefereixen que la vegin perquè es facin càrrec de la mala comprensió que de l'Opus Dei hi ha hagut en alguns cercles? --Carroggio: Els membres de l'Opus Dei són adults. No farem res d'aquest estil.

Una qüestió interessant és si aquesta pel·lícula no hauria de reservar-se només a majors d'edat. Qualsevol adult distingeix realitat de ficció: n'hi ha prou amb una mica de cultura. Però, davant una manipulació de la història, a un nen li falten elements de judici: no n'hi ha prou afegint un cartell de «ficció». Així com se'ls protegeix de les escenes explícites de sexe i violència, no caldria protegir-los de la violència expressada de forma més subtil, i per això més insidiosa?

Em sembla raonable sentir aquesta preocupació. A més de pensar en el benefici econòmic, cal pensar en la possible influència negativa sobre els joves. Insisteixo, no estem en temps de sembrar discòrdia entre persones, països i religions, sinó de promoure la concòrdia.

ZENIT

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/lopus-dei-i-
la-propera-pellicula-el-codi-da-vinci-2/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/lopus-dei-i-la-propera-pellicula-el-codi-da-vinci-2/)
(09/08/2025)